

Barcelona, 23 de novembre de 2017

ANY X. núm. **416**

Final de l'Any Litúrgic : Festivitat de Crist Rei

Profetisme de la vida religiosa davant del conflicte polític

La vida religiosa, com també les comunitats cristianes, no està exempta de l'impacte de l'actual tsunami polític. Com podem afrontar aquest conflicte polític sent fidel a les seves essències? Vivim immersos en un conflicte polític de grans proporcions, de gran profunditat i de conseqüències imprevisibles. L'opinió pública està polaritzada en dos bàndols, totalment antagònics. Tots els estrats de la societat s'han vist sacsejats amb força. Els interrogants sorgeixen per tot arreu. Tots els actors polítics, en especial els que tenen més poder, han fracassat. L'absència de diàleg i de negociació ha desplaçat el problema polític a l'àmbit que no li és propi: l'administració de la justícia. Si el profetisme és una característica pròpia, no exclusiva, de la vida consagrada, com s'ha de comportar davant del conflicte polític? El papa Francesc va adreçar una carta apostòlica a tots els consagrats el 30 de novembre del 2015, i hi va traçar el perfil del profetisme: *«El profeta rep de Déu la capacitat d'observar la història en la qual viu i d'interpretar els esdeveniments: és com un sentinella que vigila a la nit i sap quan arriba l'alba (cf. Is 21, 11-12). Coneix Déu i coneix els homes i dones, els seus germans i germanes. És capaç de discernir, i també de denunciar el mal del pecat i les injustícies, perquè és lliure; no ha de rendir comptes a més amos que a Déu; no té altres interessos sinó els de Déu. El profeta està generalment de part dels pobres i els indefensos, perquè sap que Déu mateix està de la seva part.*

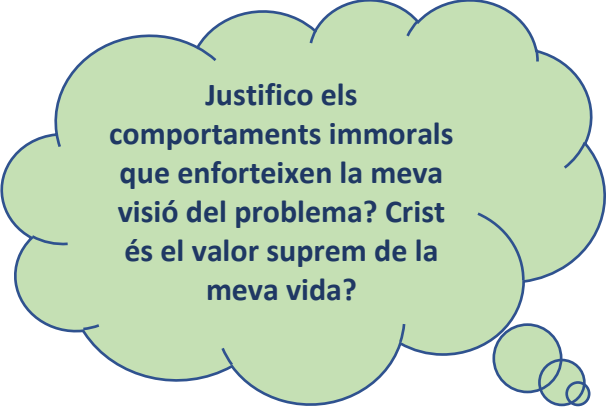
Primer, la missió de les comunitats religioses des del profetisme:

el reconeixement dels fets, la lectura evangèlica de la realitat, la capacitat per interpretar els signes dels temps, la sintonia amb Déu i amb la humanitat, l'exercici del discerniment, la denúncia del pecat i de les injustícies des de la llibertat, la presa de partit pels pobres i indefensos. Tasques exigents i compromeses. El risc: no viure la seva missió a fons i convertir-se en una corretja de transmissió d'inquietuds socials o partits

Quines
característiques del
profetisme em
costa més viure?
Resolc els conflictes

polítics. La vida religiosa, en els seus membres i comunitats, també es pot polaritzar. No obstant això, està cridada a viure el profetisme, que va més enllà de la dinàmica sociopolítica i la transcendeix sense ignorar-la. El dia 11 de novembre es va celebrar a Barcelona la XIII Jornada del Grup Sant Jordi de Defensa i Promoció dels Drets Humans. José Antonio Badiola, degà de la Facultat de Teologia de Gasteiz/Vitòria, va afirmar en la seva ponència: “no podem pensar en una Església lliure de conflictes, sinó en una on els conflictes es viuen de manera diferent que en la resta de la societat, sobre la base de la comunicació sincera i a les virtualitats de la Paraula de Déu.”. I afegia que la *parresía* “es converteix en virtut indispensable perquè, sense ser arrogància o despit, suposa fer front al sistema social imperant des d’una condició samaritana, és a dir, efectiva a favor dels “assaltats en el camí”. Bé farien les nostres comunitats a destriar quins són i en quins aspectes els “assaltats”, per actuar amb aquesta audàcia primitiva construïnt per a ells un horitzó d’esperança.”. L’enfrontament de dues forces nacionalistes (l’espanyola i la catalana) amaga un lluita aferrissada per mantenir els privilegis d’unes elits que ho controlen gairebé tot. Els ciutadans esdevenen sovint més una caixa de ressonància que uns éssers lliures i lúcids que no es vulguin deixar manipular. Ser conscient de la realitat és una tasca indefugible si no es vol quedar reduït a ser una titella.

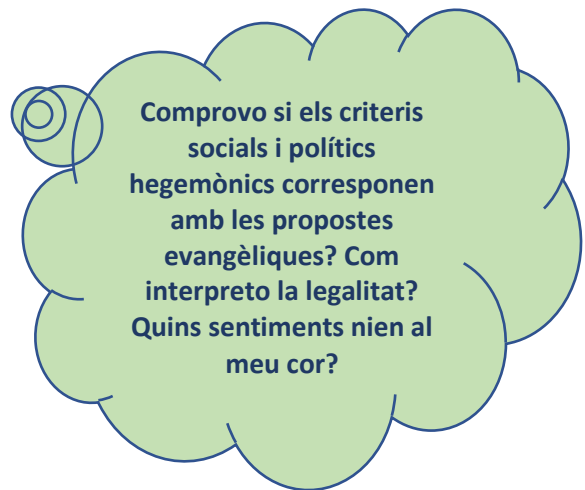
**Justifico els
comportaments immorals
que enforteixen la meua
visió del problema? Crist
és el valor suprem de la
meua vida?**

Segon, la vida religiosa, signe evangèlic de contradicció. El papa Benet XVI va escriure: «La vida religiosa, caracteritzada per la “minoritat” i la feblesa dels petits, per l’empatia amb els que no tenen veu, es converteix en un signe evangèlic de contradicció.» No es tracta de viure en l’equidistància. Un pot ser unionista o independentista. Les dues opcions són legítimes. Davant dels comportaments immorals com la mentida, l’abús de poder, la violència, l’odi... no existeix opció neutra.

Davant de la conculcació dels drets de les persones i dels pobles no hi ha equidistància possible. Cal prendre partit. Una de les formes d’escapolir-se de la responsabilitat és negar els fets, com s’ha vist quan s’ha negat la violència de l’1-O, o també distorsionar el llenguatge per considerar violència fins i tot la resistència pacífica. Des d’aquesta òptica, Gandhi seria un terrorista perillós. Per a això, cal tenir les idees clares en el si de la comunitat. Eduard Ibáñez fa pensar quan escriu un article titulat: “La immoralitat d’un empresonament provisional”. Afavoreix un discerniment que no anul·la les diferències, sinó que lluita per superar-les. Si ens ancorem en la ideologia i l’emocionalitat, sense més, el signe cristià està absent. L’abat Maur Esteve, que fou abat de Poblet i després abat general cistercenc, va dir en una homilia l’any 2002: “Vull encarnar en la meua vida l’Evangeli, però no aconsegueixo que ell estigui tan dins de mi com l’està la creu que m’ha tocat portar.” Aquesta creu correspon als hàbits capitals. Les comunitats cristianes, les comunitats religioses, sovint diuen que el seu absolut és Crist, però hi introdueixen per exemple una discussió sobre aquest conflicte polític i l’absolut perd diverses posicions al poc temps d’iniciar el debat. Aquestes diferències s’observen també entre comunitats cristianes i religioses de territoris diferents. La jerarquia interna s’enfonsa i les comunitats es redueixen a ser corretges de transmissió tot perdent el seu sentit profètic i la seva aportació evangèlica a la societat en la qual estan immerses. La pregària és insubstituïble, però insuficient. La conversió és indispensable.

Tercer, anar a les fonts de la vida religiosa. El conflicte polític actual és un tema tabú a les comunitats religioses? La nostra posició es basa més en la postura ideològica, en les arrels familiars, en la sintonia amb certes elits de poder? Amb quins criteris s'interpreta la història? Si aquestes diferències marquen el límit de la convivència, la vida religiosa serà una campana desafinada. El papa Francesc, en la seva homilia a Santa Marta el 16 de desembre de 2013 va dir: "Quan no hi ha profecia la força cau en la legalitat". Quan al poble de Déu no hi ha profecia, el buit que deixa és ocupat pel clericalisme: és aquest clericalisme que li pregunta a Jesús: 'Amb quina autoritat fas aquestes coses? Amb quina legalitat?'. I la memòria de la promesa i l'esperança de seguir cap endavant es veuen reduïdes solament al present, ni passat ni futur esperançador." Els criteris socials i polítics hegemònics no sempre corresponen amb les propostes evangèliques,

Més aviat, sovint estan en contra. Jesús no eleva la legalitat a valor indiscutible, sinó sempre el posa en relació al bé de les persones.: "El dissabte ha estat fet per a l'home, i no l'home per al dissabte." (Mc 2,27). Cal filtrar a través de l'Evangeli els missatges predominants, que no per repetits contenen més veritat. El criteri profètic referit a les comunitats cristianes, a les comunitats religioses, és: «Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres» (Jn 13,35). Hi ha dos camins molt utilitzats: l'enfrontament (si en parlem, acabem discutint) o el silenci (no se'n parla). Tots dos són la negació d'una experiència superior. Vas a missa en dies altament compromesos i sembla, a vegades, que la pregària estigui tancada en una bombolla inaccessible. Cap intenció dels fidels demanant a Déu que il·lumini la nostra intel·ligència i que escalfi els nostres cors perquè sapiguem trobar camins de concòrdia, de negociació i

d'entesa. Sense odis. Sense humiliacions. Sense hipocresia. Amb respecte. Una missa desarrelada i lluny de l'encarnació de Jesús mena a una pastoral asèptica!

Quantes comunitats o congregacions religioses són capaces de superar les diferències internes i de guarir les ferides de la societat? Una tasca per al nostre temps. Jeremies descriu un escenari ple d'angoixa: "Si surto al camp veig les víctimes de l'espasa; si entro a la ciutat veig els qui moren de fam. Profetes i sacerdots van errants pel país sense comprendre què passa." (14,18). Vivim temps d'amenaçes. Pau ens recorda: "Crist ens ha alliberat perquè siguem lliures. Així, doncs, manteniu-vos fermes i no us deixeu sotmetre altra vegada al jou de l'esclavatge!" (Gal 5,1). Sense l'experiència de l'amor a Jesús, la vida religiosa no podrà exercir el seu profetisme.

Lluís Serra Llansana

Participant en les preocupacions i esperances

Punt tercer del Discurs inaugural de l'arquebisbe de Valladolid i president de la CEE, cardenal Ricardo Blázquez Pérez, a la 110ª Asamblea Plenària, que se celebra del 20 al 24 de novembre.

Al comenzar la Asamblea Plenaria quiero hacerme eco de los sentimientos que la situación actual suscita en nosotros. Desde hace algún tiempo el desarrollo de los acontecimientos en Cataluña nos preocupaba en medida creciente; y nos entristeció la Declaración Unilateral de Independencia del día 27 del pasado mes de octubre. Significaba la ruptura del orden constitucional que los españoles nos hemos dado hace cuarenta años.

Juzgamos que la Declaración de ruptura es un hecho grave y perturbador de nuestra convivencia, que va más allá de las discrepancias entre las formaciones políticas. La Constitución se gestó, redactó y fue aprobada en las urnas, como fruto del consenso entre todos. Los españoles en aquellos años pasamos de la incertidumbre ante el futuro a la satisfacción porque el deseo ampliamente compartido de reconciliación se había traducido en una regulación fundamental de nuestra convivencia. La ruptura reciente nos ha entristecido y preocupado, ya que la Constitución había nacido con la aspiración de configurar para las generaciones presentes y futuras un marco general de libertad y respeto en el que cabíamos todos. Es comprensible que el paso del tiempo y la vitalidad de la sociedad fuera mostrando la conveniencia de reformar o añadir aspectos nuevos en la Constitución para que siempre sea actual, pero ella misma indicaba los procedimientos para introducir los cambios oportunos.

La Iglesia, que colaboró eficazmente en la Transición política, aunque no siempre sea reconocido, desea continuar cumpliendo su misión de reconciliación y pacificación. El ministerio de los obispos y presbíteros está al servicio de la comunión eclesial; y, por ello, también de la convivencia pacífica de los ciudadanos. Nuestra renuncia a la militancia política favorece que nadie se considere extraño a la comunidad cristiana por opciones legítimas.

Apoyamos el restablecimiento del orden constitucional, porque es un bien común. La normalización de la vida social y el correcto funcionamiento de las instituciones suponen y exigen el respeto de la ley, que regula nuestra convivencia. La normalización requiere, además, el esfuerzo de todos para que las relaciones sociales, eclesiales y familiares afectadas negativamente por estos hechos sean renovadas por el respeto a la libertad de todos, la mutua confianza y la concordia serena. La Iglesia por su misma naturaleza puede contribuir a la pacificación personal y social, acentuando particularmente la solidaridad entre todos y la atención a los pobres. Como suele decir el papa deseamos destruir muros y tender puentes.

El presidente Adolfo Suárez pidió que se pusiera como epitafio en su sepulcro: “La concordia fue posible”. Estamos convencidos de que también hoy es posible la convivencia en la diversidad. Como entonces el diálogo de los ciudadanos y en las instituciones será un impulso renovado para continuar construyendo una sociedad en paz, en libertad y en justicia.

Jordi Llisterri i Boix 21/11/2017 | Catalunyareligio.cat

Ja em perdonaran que em posi en política. Però una vegada més n'han parlat els bisbes. Les dues vegades que l'arquebisbe de Valladolid, **Ricardo Blázquez**, ha estat escollit per rellevar el cardenal **Antonio Maria Rouco** com a president de la Conferència Episcopal Espanyola, s'ha destacat el seu perfil moderat. Moderat, entre l'episcopat espanyol, vol dir traduït al llenguatge civil que no és de la dreta més extrema, sinó conservador. Però també assenyat i dialogant. I capaç d'escoltar les raons dels altres. En l'àmbit català, un bisbe moderat seria aquell que si encara existís votaria a la Lliga de Cambó.

Doncs aquest dilluns el cardenal Blázquez s'ha pronunciat sobre la situació de Catalunya en el discurs d'obertura de la Conferència Episcopal Espanyola. No és un pronunciament de la Conferència Episcopal, només un discurs del president. Però precisament pel seu caràcter dialogant acostuma a ser un discurs que recull opinions del resta de l'episcopat.

La Conferència Episcopal Espanyola ja va parlar el passat 27 de setembre amb una nota de la Comissió Permanent. En el discurs de Blázquez es manté el to encertat d'aquella nota, sense pronunciaments patris fora de lloc, però hi ha un canvi d'accent. És significatiu, a més, que no citi la nota del setembre o "l'autoritat" dels bisbes catalans en aquest tema que per primera vegada reconeixia un document oficial de la Conferència Episcopal.

Al setembre es posava l'accent en la necessitat de trobar solucions a través d'un "diàleg, honest i generós" i de preservar "els béns comuns de segles i els drets propis dels diferents pobles que conformen l'Estat". Fins i tot sense

gaire èxit es va situar l'Església com a medidora. Ara, la paraula diàleg ha desaparegut, i l'accent està en el restabliment de la legalitat com a via per aconseguir la convivència: "Recolzem el restabliment de l'ordre constitucional, perquè és un bé comú". També es valora que "la Declaració de ruptura és un fet greu i pertorbador de la convivència".

És a dir, es fia la solució del problema a la restauració de l'ordre constitucional. Això és el que ha de permetre "que les relacions socials, eclesials i familiars afectades negativament per aquests fets siguin renovades" i "contribuir a la pacificació personal i social, accentuant particularment la solidaritat entre tots i (...) destruir murs i construir ponts".

Blázquez, tot i recolzar sense citar-lo l'aplicació del 155, admet que "amb el pas del temps i la vitalitat de la societat ha anat mostrat la conveniència de reformar o afegir aspectes nous a la Constitució perquè sempre sigui actual".

No és el discurs del búnquer. I no és el mateix to que el de, per exemple, el del cardenal **Fernando Sebastián** en un recent article a *Vida Nueva*. El cardenal deia que ens duia "a tots els catalans en el cor" i que "no volia parlar des posicions polítiques". Però Sebastián argumentava que tot era conseqüència del "victimisme" i "l'egoisme" intrínsec del nacionalisme, que "parlar del dret a l'autodeterminació és viure en un altre món", i que, en definitiva, tot s'explica per "l'educació i els mitjans de comunicació, dirigits i manipulats des del poder autonòmic". Alhora, assegurava que la secularització a Catalunya també s'explica perquè "l'independentisme descristianitza i la descristianització afavoreix l'independentisme".

Blázquez ha fugit d'aquest to apocalíptic i tautològic que havíem escoltat en altres temps a la Conferència Episcopal Espanyola. El que diu Blázquez és certament el que pensa la majoria de la societat espanyola. I, per tant, el que pensen els bisbes espanyols, tot i que molts encara s'haurien sentit més còmodes amb un discurs com el de Fernando Sebastián.

El problema és que a Catalunya no tothom ho veu així. És a dir, hi ha qui hi veu la base dels fets que haurien trencat la convivència el trencament de l'ordre constitucional i la declaració d'independència. També caldria analitzar perquè s'ha arribat fins aquí; les culpes estan repartides. Però al mateix temps hi ha la violència policial de l'1 d'octubre, la suspensió de facto de l'autogovern i l'empresonament dels consellers i dels líders sobiranistes. Són elements que també han denunciat públicament alguns dels bisbes catalans i sobre el que s'han pronunciat diverses entitats d'Església, fins i tot algunes explícitament contra el 155 que Blázquez defensa. I, això, també ha trencat la convivència.

És a dir, el problema del discurs de Blázquez és que, sense ànims d'encrespar el tema, oblida un part del relat que no és menor. De fet, per una part dels catalans -crec que bastant àmplia- és el relat major, al marge de si estan a favor o en contra de la independència. Pot ser que no sigui el determinant a la resta d'Espanya, però si a Catalunya l'Església vol ser un agent per cosir costures i promoure l'entesa, no pot obviar aquesta part i quedar-se en la legalitat.

Una part de l'Església catalana, com Blázquez, es mostra "entristida per la declaració unilateral d'independència". Cert. Però una part també es mostra entristida -diria indignada- per la resposta que hi ha donat l'Estat espanyol. La condemna a la violència policial o la desproporció de la presó preventiva és un sentiment àmpliament compartint a Catalunya. També en sectors moderats gens sospitosos de ser independentistes, gent que també pensa que la via unilateral és un despropòsit. I no hi ha catalans entristits perquè no s'ha pogut acordar un referèndum amb l'Estat?

Deia Blázquez: "El ministeri dels bisbes i capellans està a servei de la comunió eclesial; i, per això, també de la convivència pacífica dels ciutadans. La nostra renúncia a la militància política afavoreix que ningú es consideri estrany a la comunitat cristiana per opcions legítimes". Que ningú es consideri estrany dins d'aquesta comunitat crec que demana que l'Església assumeixi un relat més ampli i que tingui més present la vivència dels fets des de la realitat catalana.

<https://www.catalunyareligio.cat/ca/blog/laeto-animo/blazquez-realitat-catalana-221869>

Antoni Puigverd. La Vanguardia. Diumenge, 12 novembre 2017

L'èxit de la manifestació d'ahir, una més a la llista de les gegantines mobilitzacions independentistes, ja no té possibilitat d'eclipsar la principal conseqüència social d'aquests anys: la tensió interna que els catalans estem vivint. Una tensió que és més a prop de la ruptura que del retrobament.

Tant una posició com l'altra ignoren la realitat. La societat catalana (i per extensió, també l'espanyola) no són uniformes en llengua, cultura i tradició. Tenen, per descomptat, molts punts de convergència, però han arribat fins avui amb clares diferències. Espanya no ha aconseguit al llarg dels segles conformar-se com França, que en el segle XIX es va uniformar eliminant les diverses cultures i llengües medievals. Per tant, si Espanya no vol “dividir” o “separar” una part de la seva població, hauria d'acceptar-se tal com és: un país plural que necessita abandonar el vell somni del a uniformitat a la francesa. Espanya no pot problematitzar sempre la llengua catalana. No pot condemnar sempre l'aspiració

catalana a ampliar l'autogovern. La legítima defensa dels interessos econòmics territorials no pot escandalitzar: ha de canalitzar-se.

Catalunya, per la seva banda, no pot presentar-se com una realitat estranya a Espanya, llevat que vulgui falsificar-se a ella mateixa. Els segles de relació no poden presentar-se sempre com una

imposició (1714, dictadures de Primo de Rivera y de Franco), atès que n'hi ha hagut molts de fraternitat: guerra del Francès, Corts de Cadis, mercat espanyol de la revolució industrial catalana, I i II repúbliques, Reforma democràtica del 1978. Catalunya ha format part de l'Espanya moderna amb moltíssima intensitat, a més d'incorporar al llarg dels segles, però especialment durant la segona meitat del XX, un nombrosíssim capital humà procedent d'altres pobles d'Espanya. Catalunya, com Espanya en conjunt, és plural en llengües i sentiments.

Hem arribat aquí, al cul-de-sac actual, per falta de consciència d'ambdues pluralitats. Els partits han quedat atrapats en la lògica de les trinxeres. Només una institució civil d'abast tant català com espanyol ha tingut l'atreviment de proposar una solució agermanadora: el document que la Conferència Episcopal Espanyola va publicar fa dos mesos, en el qual defensava, d'una banda, respecte per la legalitat i, alhora, propugnava el respecte als

drets dels diversos pobles d'Espanya. Per arrodonir-ho, els bisbes reivindicaven “los bienes comunes de los siglos”.

Malgrat que l'Església espanyola és plena de clarobscur històrics, no pot estranyar la seva sensibilitat en aquesta qüestió: l'Església medieval és la matriu de les actuals identitats culturals espanyoles. No s'explica la cultura castellanes en se la tradició catòlica; i el mateix es pot dir de les cultures basca i catalana. La història de la llengua catalana seria una altra sense la continuïtat i el prestigi que li va donar l'Església en usar-la en la predicació i l'ensenyament doctrinal en els segles culturalment decadents o en èpoques de persecució política (fins i tot les llengües indígenes d'Amèrica ens van salvar de la primera gran globalització gràcies a la butlla del papa Alexandre VI, valencià, que va exigir la prèdica en vulgar als religiosos que acompanyaven els conqueridors).

En aquest sentit, és simptomàtic que, a imitació del radicalisme republicà francès, els intel·lectuals liberals espanyols més conspicus siguin avui tan crítics amb la protecció de la diversitat lingüística com amb la presència social de l'Església. Doncs bé: precisament perquè el llegat catòlic és portador de les matrius culturals de les diverses llengües i identitats d'Espanya, l'Església podria intentar conduir-les cap al diàleg.

L'Església no ho té fàcil en el món d'avui. Sovint és blasmada i burlada per atrevir-se a defensar l'existència de la veritat enmig de l'imperi del relativisme, per vincular-se a la tradició en plena dictadura de les modes, per parlar de transcendència en el temps de la fugacitat i per defensar la sacralitat de tota vida humana en plena cultura del rebuig. És explicable que no es vulgui “ficaren política” per no trepitjar més ulls de poll dels que, només pel fet d'existir, ja trepitja. Però precisament perquè va proclamar, des dels seus inicis, fa dos mil anys, la seva “universalitat” i la va fer compatible amb l'arrelament “local”, l'Església espanyola està cridada a fer un esforç que cap altra institució política o civil no vol fer. L'Església ha d'iniciar a Espanya un procés nou. El procés de recosir tot el que en aquests anys s'ha esquinçat.

EMILIA GUTIÉRREZ. Pactes. Reunió de la Conferència Episcopal Espanyola, una de les instàncies que des de fora de Catalunya han demanat respecte als drets dels pobles.

“Primer capítol de la província franciscana de la Immaculada, de la península ibèrica”

Benvolguts: Pau i Bé.

Elecció del Ministre Provincial: Fra Juan Carlos Moya Ovejero, ofm., de la Franja de València amb Conca, HONRUBIA (Conca) 08-08-1070. Parla el català-valencià

Vicari Provincial: Fra José Mª Sainz Giménez, de Madrid-13-01-1963. Entén bé el català

DEFINIDORS PROVINCIALS (consellers)

Fra Severino Calderón Martínez, de San Andrés de Valdelomar (Cantàbria) 27-11-1952.

Fra Emilio Rocha Martínez, de Madrid. 08-05-1958

Fra Francesc Linares i Cerezuela, de La Sentiu de Sió. Lleida. La Noguera. 28-11-1947

Fra Joaquin Zurera Ribó, de Martos (Jaén) 01-10-1964

Fra Jesús Hernández Martín, de La Alberca(Múrcia) 10-12-1964.

Els treballs de Capítol continúen fins dissabte di 25 de novembre, seguint el Lema de la oració de Sant Francesc d'Assís: *"doneu-nos, senyor, una fe recta, una esperança certa i una caritat perfecta, seny i coneixement, oh, senyor, per a discernir quin és, en els nostres dies, el vostre sant i veritable voler"*

Informa, Fra Josep Gendrau i Valls ofm

Ordenació sacerdotal de l'escolapi Jordi Vilà

Era previsible, i així va ser en efecte. La diada del dissabte 18 de novembre, a l'Escola Pia Luz Casanova, de Barcelona, ha estat marcada per una alegria molt gran. El motiu principal, l'ordenació sacerdotal del Jordi Vilà Font, va aglutinar altres motius d'alegria pels molts retrobaments de gent de Can Colapi de diversos indrets, i d'escolapis —religiosos i laics— no sols de la nostra Província, sinó també vinguts d'altres llocs de l'orde, encapçalats pel P. General, també de capellans d'altres parròquies, religioses, directors d'escoles nostres, mestres, alumnes, jovent dels grups Mou-te, i molta, molta gent del barri, familiars dels alumnes.

El trobament va començar poc abans de les 11 del matí, amb la benvinguda i la presentació dels tallers que ens havien d'ocupar fins a l'hora de dinar. Gran sorpresa, per als qui feia un cert temps que no visitaven l'escola, en veure les reformes fetes l'estiu passat. La planta baixa sembla una altra escola: lluminosa i molt ben aprofitada. Repartits per les aules dels més grans, es van fer els primers tres tallers, de les 11 fins al migdia. La persona de Calassanç, l'estil d'educador calassanci, el model de persona que ell somiava, l'acostament educatiu als més pobres, i la presència de l'Escola Pia per tot el món en van ser les temàtiques.

Després van començar els altres tres tallers al voltant de la temàtica educativa i l'acció social, les implicacions del viure en cristià en el dia a dia, i alguns aspectes menys coneguts de la biografia de Calassanç, sobretot el seu camí pel nostre país, abans d'anar a Roma. Cada taller comptava amb dues persones que l'animaven, un moderador, i també una o dues persones que havien de fer-ne un breu resum per explicar-lo en el moment de la posada en comú. Això va ser, just abans de dinar, tots aplegats al pati de l'escola, asseguts sota un agradable sol d'un dia radiant de tardor. Els representants de cada taller van fer un resum de les principals idees del taller, i van afegir algun compromís

que procurarem tirar endavant. Tothom va estar d'acord d'assumir col·lectivament els compromisos dels diferents grups.

A l'hora del dinar, l'ambient va revifar-se. El menjar compartit es prenia al mateix pati, en taules d'entre sis i deu persones, preparat al mateix pati a la vista de tothom. La conversa i els intercanvis tenien un to clarament festiu i en Jordi es desviava per anar de taula en taula saludant tothom com el veritable nuvi de la festa.

Acabat el dinar hi va haver una certa dispersió, en cerca de cafè o, simplement, per descansar una mica, abans d'anar a la veïna parròquia de Sant Sebastià —la parròquia

del barri del Verdum— per assajar els cants i acabar de preparar la celebració de l'eucaristia d'ordenació. Abans de les 5, l'hora de començar, l'església estava ben plena de gent, amb una abundosa representació de la inconfusible gent del barri. Una nombrosa corona de concelebrants van precedir el Jordi, a qui feien costat el P. General i el P. Provincial, el company de comunitat, Jaume Salas, el rector de la parròquia i vicari episcopal de la zona, i el president, l'arquebisbe de Barcelona,

cardenal Omella. Entre cants, van fer cap als seus llocs al voltant de l'altar i va començar la celebració amb unes paraules d'introducció.

De la celebració es podrien destacar moltes coses, però ens limitarem a dir que en tot moment es va mantenir un ambient d'alegria, al manteniment del qual van ajudar els músics, els cants, la direcció dels mateixos, l'excel·lent predisposició d'una assemblea tan motivada i participativa, i la manera de procedir del cardenal, en la qual no hi van faltar alguns moments de complicitat, de fi humor i de picades d'ullet al Jordi i als seus pares i àvia.

Especialment emotiu fou el moment en què el president va preguntar si en Jordi era digne de ser ordenat. Per respondre-hi, dos testimonis d'una manera molt encertada van traçar un retrat del seu camí en els anys passats i fins arribar al dia d'avui, i que van ser acollits amb grans aplaudiments espontanis del públic. El P. Provincial va demanar una espècie de votació a mà alçada a l'assemblea. La majoria favorable va ser senzillament abassegadora. El president va acollir favorablement aquests testimoniatges i va iniciar els ritus de l'ordenació, amb l'interrogatori sobre les disponibilitats, llibertat i voluntat del candidat al sacerdoci. Seguí l'homilia, planera, intel·ligible per al públic, amb delicats detalls cap al Jordi, cap als seus pares, cap a l'Escola Pia, cap al jovent.

Després es va buscar la complicitat d'una sèrie de sants i santes. Tothom cantava pregant-los que fessin camí amb nosaltres. A continuació, vingué la imposició de mans del

bisbe i de tots els capellans concelebrants. Va resultar impressionant la llarga cua de companys que anaven repetint el gest ancestral d'imposar les mans damunt el cap del Jordi perquè la gràcia divina l'omplís de cara a exercir com cal el seu nou ministeri, un ministeri —com va tenir cura de precisar el cardenal— que no anul·la l'anterior ministeri diaconal de servei, sinó que el completa amb noves perspectives i realitats.

La resta del ritual es desenvolupà entremig d'exclamacions cantades per tothom de forma repetitiva: el canvi de l'estola creuada diaconal per la posició presbiteral, la imposició de la casulla pels pares, la unció de les mans, el lliurament del plat i la copa de l'eucaristia i, finalment, l'abraçada tant del bisbe com de tots els germans en el presbiteri. Altre cop la mateixa corrua de companys que s'afanyaven a abraçar el Jordi amb sentiments fraterns i amb una gran alegria.

L'eucaristia va continuar de la forma habitual, tenint ara el cardenal en Jordi al seu costat, com a primer de molts altres concelebrants. El moment de la pau va ser altre cop una explosió d'alegria. A l'hora de repartir la comunió, tot i que hi havia uns quants sacerdots

que, junt amb el bisbe, oferien el pa a la gent, no cal dir que la fila del Jordi era la més llarga i que molts dels veïns del barri no van voler canviar de fila de cap manera. Era una forma senzilla de presentar-li l'enhorabona pel ministeri que li han encarregat d'alimentar el poble de Déu amb la paraula i els sagraments.

El president va cedir el torn al Jordi, que va adreçar paraules d'agraïment i de petició d'ajuda perquè pugui ser el que s'espera d'ell. El cardenal va beneir tothom i així es va acabar l'eucaristia

d'ordenació. Encara quedava, però, la festa al pati de l'escola, on la gent es va anar traslladant per a un refrigeri i un compartir joiós, mentre el Jordi anava rebent mostres d'amistat i d'afecte de part d'alguna gent i grups.

Així donem per acabada la crònica d'aquest esdeveniment festiu. Però no sense ressaltar algun aspecte molt present en tota la diada. Ja ens hem referit a l'alegria i a l'ambient festiu. També hi podem afegir l'element educatiu de la jornada, ja que la reflexió del matí en els tallers ha desvetllat la gana en moltes persones, que sembla que enyorin un major aprofundiment en l'esperit de Calassanç o, com algú ho va descriure gràficament, en l'*aroma* d'Escola Pia. Gustosament fem vots perquè aquells a qui correspongui mirin d'organitzar algun mitjà per afavorir aquest aprofundiment en moltes persones identificades amb l'Escola Pia que el desitgen. Tant de bo la gran festa d'aquest dissabte pugui servir per trobar dinàmiques que ens hi ajudin a tots plegats.

Finalment, a la vegada que felicitem i encoratgem en Jordi en el camí emprès, donem gràcies a Déu que ens sorprèn amb tanta joia compartida, enmig de les dificultats i els afanyos de cada dia. Enmig de la sequera de persones que patim, hem viscut feliçment un signe que Déu no abandona mai la seva Església i fa camí sempre al costat nostre.

Andreu Trilla Llobera

Exposició fotogràfica de la germana Isaura Marcos

El proper 23 de novembre s'inaugura a Galeria Comercial Sarrià (c/ Major de Sarrià 108, Barcelona) una exposició fotogràfica benèfica. La germana Isaura Marcos, del Monestir de Pedralbes, és una dels dotze artistes que hi exposen les seves fotos en benefici de la Fundació Arrels. Aquesta mostra es podrà visitar fins al 25 de desembre d'enguany.

Què ens proposa aquesta exposició?

L'exposició representa una oportunitat única per entendre l'art no només com una activitat lucrativa sinó solidària, a través de les aproximacions artístiques de dotze autors de procedència molt diversa: Montse Artés, M. Dolors Besora, Anna Bussot, Patricia Cancelo, Mireia Cifuentes, Teresa Seguí, Marta Juvanteny, sor Isaura Marcos, Gonzalo Martí, Joaquim Riera, David Riera i Clara Rossy. Visions genuïnes que ofereixen una experiència catàrtica entre art i solidaritat.

Per què a Galeria Comercial Sarrià?

Perquè la propietària d'aquestes galeries, Rosa Marta Maluquer, ha cedit el local amb una finalitat solidària per a la Fundació Arrels, amb motiu del 35è aniversari d'aquestes galeries de Sarrià.

Què representa la fotografia per a vostè?

Fondre'm en un món exuberant, màgic, ple de vida i connexió que em faci vibrar davant la impactant energia creadora. Com a germana clarissa, la fotografia també em permet compartir aquesta vivència artística amb fins benèfics. Com deia Edgar Degas: «L'art no és el que veus sinó el que fas que altres vegin.»

Òscar Martí Navarro | Full dominical Barcelona 21 novembre 2017

(Jordi Llisterra-CR) Necessitem la comunitat. Aquesta ha estat la reivindicació de la XIII Jornada del Grup Sant Jordi que s'ha celebrat aquest cap de setmana a Barcelona. La jornada és un punt de trobada personal i d'intercanvi d'idees entre membres de diverses entitats i de diverses diòcesis de Catalunya, del País Valencià, de Balears, del País Basc i de Madrid. Aquest any s'ha centrat en el concepte de comunitat.

"Com església catalana necessitem la vostra aportació central i transversal. El vostre servei a la societat i a l'Església és essencial". Aquest és el reconeixement que va fer el bisbe auxiliar de Barcelona **Sergi Gordo** a l'organització de la trobada en obrir la jornada.

"Us animo a unir i coordinar sinergies, anem més enllà de l'atomització", va demanar el bisbe. També va reconèixer "l'esforç que s'ha fet els darrers anys en aquesta coordinació i unitat d'acció", citant com una fita destacada la presentació del document "El fet religiós a la Catalunya del futur" al Parlament de Catalunya. "Aquest és el camí", que enllaça amb els eixos del Concili Provincial Tarraconense "que mai no hauríem d'oblidar".

Sergi Gordo va recordar especialment el bisbe **Joan Carrera**, fundador del Grup Sant Jordi, i va reconèixer a les tres entitats convocants "una llarga tradició de fidelitat a l'Església i al país". I sobre el tema de les jornades va remarcar la importància de la comunitat pels cristians i com "el papa Francesc també ens demana una conversió comunitària".

Prevenir les ferides

En la inauguració el bisbe es va referir als "dies complexos" del moment polític actual. Sergi Gordo va assegurar que "ens farà falta guarir ferides" però que sobretot ara la tasca dels cristians "és evitar aquestes ferides de manera preventiva". Per això va posar com a referència la nota dels bisbes catalans del passat 20 de setembre en el qual l'església s'oferia com a "ferment de justícia, fraternitat i comunió" i demanava als cristians "avançar en el camí del diàleg i de l'entesa, del respecte als drets i les institucions i de la no

confrontació, ajudant que la nostra societat sigui un espai de germanor, de llibertat i de pau".

En la inauguració, el jesuïta **Enric Puig** va repassar les activitats del darrer any del Grup Sant Jordi i va remarcar com "ens hem sumat a nombroses veus de l'Església catalana que han buscat el diàleg, l'entesa, i un acord polític allunyat de qualsevol humiliació". També va intervenir el director general d'Afers Religiosos, **Enric Vendrell**, i es va tenir presents dos dels consellers empresonats que havien assistit a les jornades altres anys, **Meritxell Borràs** i **Joaquim Forn**.

L'engany com a violència

L'eix central de la Jornada celebrada a l'Hotel Alimara de Barcelona van ser dues ponències que va emmarcar el filòsof **Josep Maria Esquirol**. "Estem en moments més de resistència que de construcció", va explicar. Però en una situació que pot semblar desconcertant cal tenir present que "la construcció sempre s'està fent", fins i tot en moments de resistència, i que "la resistència és una actitud pacífica, pacient i tenaç"

Esquirol va situar com un dels grans perills per les comunitats la mentida: "L'engany és violència i la manipulació que hem vist aquests mesos també és violència". També que cal denunciar quan en l'Estat de Dret "el centre està en l'Estat i no en Dret, com passa en tots els estats-nació".

Finalment va situar com a eix essencial de la comunitat la fraternitat, que és "el que fa possible la igualtat i la llibertat: "L'essència de la comunitat eclesial és la mateixa que la de la comunitat humana o la política, en la que la fraternitat actua de motor".

Comunitat i conflicte

El biblista basc **José Antonio Badiola**, degà de la Facultat de Teologia de Vitòria, va fer la ponència sobre la comunitat eclesial prenent com a referència els primers cristians. En un primer moment ja hi havia "molta diversitat de comunitats i molta conflictivitat". Però totes tenien com a element comú la crida a ser comunitat, a més de la crida personal i la

crida evangelitzadora. "Comunitats de perseverança", això és el que van ser durant els primers segles les comunitat cristianes.

La comunitat no evitar conflictes i segons Badiola "no és típic del cristià evitar els conflictes: Jesús els provocava". Però "allò propi del cristià és la manera de solucionar-los".

Badiola va demanar que avui les comunitats eclesials siguin "espais en el que les persones se sentint valorades, reconegudes i amb algun protagonisme en la seva gestió "

Comunitat i WhatsApp

Per la seva banda, el sociòleg i professor de la Universitat Autònoma de Barcelona **Salvador Cardús**, va destil·lar alguns aspectes de la comunitat social i política i va alertar contra el fatalisme a l'hora de fer anàlisi social. Per això va defensar que "no hi ha crisi de comunitat, sinó abundància de comunitat". Per exemple, "hi ha molt de comunitat en els WhatsApp". El problema "és com gestionar aquest excés

de comunitat".

Ho mostra com "les famílies mai no havien estat tan hiperconnectades com ara a través dels grups de WhatsApp". Un fenomen que també ha estat determinant en el sentiment de comunitat nacional . I "la comunitat cristiana hauria de saber aprofitar aquest instrument".

Segons Cardús, en les relacions de les comunitats socials un dels problemes principals és la mentida: "No hi ha comunitat sense confiança, i el que trenca la confiança és la mentida". Avui, un dels problemes principals és la postveritat, que no és el mateix que mentida. El problema de la postveritat "és la credulitat, el ser crèduls: quan es considera irrellevant allò que és veritat i quan les emocions s'imposen per damunt dels fets". Per això va recomanar com a resposta "un escepticisme de pagès", prenent distància observant més els fets que les emocions.

La jornada es va tancar a la tarda amb una taula rodona d'experiències personals on es va mostrar com la comunitat és també una xarxa de relacions. Van oferir el seu testimoni el caputxí **Josep Manuel Vallejo**, la militant de l'ACO i secretària del Centre de Pastoral Litúrgica **Mercè Soler**, i el capellà de Madrid dedicat a l'atenció de persones amb dificultats **Jorge de Dompablo**. **Carles Armengol**, president de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, va tancar la jornada.

<https://www.catalunyareligio.cat/ca/comunitat-conflicte-fraternitat-grup-sant-jordi>

Servei de Documentació:
« La comunidad eclesial »

Servei de Documentació

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat
Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Autor	José Antonio Badiola, degà de la Facultat de Teologia de Vitòria	171
Títol	La comunidad eclesial	
Font	XIII Jornada del Grup Sant Jordi de Defensa i Promoció dels Drets Humans Barcelona 18 de novembre 2017	
Publicat	23 de novembre de 2017	

« LA VIDA RELIGIOSA EN UNA SOCIETAT MEDIÀTICA I DIGITAL. La tecnologia canvia la nostra identitat i vocació? Pautes per sobreviure en un món hipertecnològic»

Jornada de Formació Permanent

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat

Plaça d'Urquiona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

25 DE NOVEMBRE, PROPERA JORNADA DE FORMACIÓ PERMANENT AMB MÍRIAM DIEZ BOSCH

Data: 25 de novembre de 2017, dissabte.

Hora: 9.45-13. **SESSIÓ MATINAL.**

Lloc: Salesianes - Col·legi Santa Dorotea
(Passeig Sant Joan Bosco, 24 - Barcelona).

Tema:

LA VIDA RELIGIOSA EN UNA SOCIETAT MEDIÀTICA I DIGITAL. La tecnologia canvia la nostra identitat i vocació? Pautes per sobreviure en un món hipertecnològic

Ponent: Dra. Míriam Diez Bosch. periodista especialitzada en religió. Professora de la Universitat Gregoriana de Roma, de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna de la Universitat Ramon Llull i directora de l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura, també és la directora de l'àrea d'experts del portal Aleteia a Roma.

Pas 1 - Inscripcions: UNIÓN DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA. Correu electrònic: **urc.info@gmail.com**

Tot indicant el nom i cognoms de la persones o persones participants i la institució a la que pertanyen.

Pas 2 - Pagament 10 €: Ingrés o transferència bancària al número de compte de "la Caixa"

IBAN: ES 37 2100 3040 0622 0034 0826

Indiqueu el **nom i el cognom de la persona** que s'hi inscriu i al costat les **lletres MD**

RECÉS D'ADVENT

“PASSIÓ D'UNA ESPERA”

Finalitat	Trobada, recés, convivència
Data	25 de novembre de 2017, dissabte
Horari	10.00 Benvinguda i inici del recés Motivació Pregària Xerrada Silenci Diàleg en grups 13.00 Celebració eucarística 14.00 Dinar. Cadascú porta el dinar i el comparteix Fi del recés.
Anima i acompanya	P. Josep Manel Vallejo, caputxí
Destinataris	Participants al Curs Inicial de Formació Sistemàtica [noviciat intercongregacional]
Lloc	Noviciat de la Puresa de Maria Carrer Mercè Vilaret, 21 – 08174 Sant Cugat del Vallès, Barcelona Tel. 93 6742250
Confirmació	Confirmeu l'assistència a l'URC, abans del 23 de novembre, dijous, a través del correu electrònic (urc.info@gmail.com)

Grau Ussetti: «El desemparament de molts joves s'agreuja quan es fan grans»

Carme Munté. CatalunyaCristiana. 19 novembre 2017

Grau Ussetti, director del Centre Sant Jaume dels jesuïtes

Hem visitat el barri de Gorg de Badalona per conèixer el treball que hi realitza a favor d'infants i joves el Centre Sant Jaume de la Fundació Carles Blanch, que enguany celebra el 20è aniversari. L'entitat forma part del sector social de la Companyia de Jesús a Catalunya i de la xarxa de centres socioeducatius de la Fundació Pere Tarrés. El director del Centre Sant Jaume és, des del 2012, Grau Ussetti, de 38 anys, educador social i antropòleg. Una dada: el Centre Sant Jaume va atendre l'any 2016 fins a 420 infants i adolescents. Més informació: www.fundaciocarlesblanch.org

La comunitat educativa de Jesuïtes Sarrià – Sant Ignasi va donar origen al Centre Sant Jaume. Prossegueix aquesta vinculació?

El Centre Sant Jaume va néixer fruit del centenari de l'escola Jesuïtes Sarrià – Sant Ignasi l'any 1995. La comunitat educativa volia donar una resposta al seu entorn més immediat des de l'àmbit social. Càritas va recomanar actuar al barri de Gorg de Badalona perquè hi havia la necessitat de treballar amb infants i joves en format de centre obert. Al llarg d'aquests vint anys, la nostra entitat ha pogut garantir-ho tot (a nivell econòmic i de personal, voluntariat i implicació) perquè el Sant Ignasi ha estat i és al darrere.

Quina és la realitat de la zona (Badalona Sud) on sou presents?

Hi ha sobretot població migrada, amb un nucli d'ètnia gitana molt guetitzat en aquesta part de la ciutat de Badalona, cosa que genera dinàmiques d'exclusió, de marginalitat i de pobresa. Això provoca que els índexs d'absentisme escolar en alguns centres de primària

siguin d'un 30-40%, i que en el cas de Secundària superin el 50%. Hi ha dificultats per transformar aquestes situacions perquè el context condiona molt.

Quins són els projectes del Centre Sant Jaume?

Hem anat generant projectes d'acord amb les necessitats. El primer que vam començar va ser el centre obert, que atén infants de 6 a 16 anys. Després, tenim un projecte d'inserció laboral que intenta acompanyar joves més grans de 16 anys. També cal destacar la Unitat d'Escolarització Compartida, que atén alumnes de tot Badalona, amb conductes disruptives i desafecció envers l'entorn escolar, i que fan la Secundària amb nosaltres. I finalment tenim el Projecte de Suport a l'Acció Educativa, que intenta reduir els nivells d'absentisme en tres escoles (Baldomer Solà, Josep Boada, Lestonnac), en col·laboració amb la comunitat educativa i la família.

També incidiu en l'àmbit familiar. És important la implicació de les famílies?

La família que acompanya i sosté la realitat de l'infant i el jove esdevé el primer entorn de seguretat que li ha de permetre fer un pas endavant. Ara bé, ens trobem moltes famílies que no hi són, o que sent-hi, no es fan responsables d'aquesta dificultat. Per tant, el desemparament de molts joves s'agreuja quan es fan grans, perquè no estan conformes amb la vida que tenen però tampoc no saben com tirar endavant.

Ahora, també hi ha una presència cada cop més gran d'abusos i maltractaments. Com més vulnerabilitat, més dificultat per intentar recuperar una certa normalitat.

També parlem de la importància de fer xarxa entre administracions i entitats. Amb quines dificultats us trobeu?

Sempre acompanyem les persones des d'una integralitat, des d'una visió sistèmica. Per això, els professionals del Centre Sant Jaume ens coordinem amb la família, amb els serveis socials, amb l'escola i amb els terapeutes. D'altra banda, hem detectat un augment de la complexitat, és a dir, cada cop és més difícil donar resposta a les múltiples necessitats. Ens trobem amb perfils de joves amb mesures judicials, consum de tòxics i patologies més complexes d'acompanyar. La fragilitat està en molts dels seus entorns vitals. Cal anar empenyent perquè la resta de professionals de la xarxa també ho acompanyin. Ara bé, és imprescindible que la xarxa funcioni, i avui dia hi ha drets bàsics que no estan prou garantits, com l'habitatge o l'atenció en salut mental.

Quantificar l'èxit de la vostra tasca és complicat, però ens en pot donar algunes dades?

Més d'un 80% dels infants del centre obert assoleixen els objectius proposats a principis de curs. El 95% aconsegueixen superar acadèmicament el curs que tenen previst realitzar, alhora que assisteixen regularment a classe. Així mateix, les famílies del 78% dels nens les hem incorporat en un pla de treball, que, a més, s'ha assolit. I, finalment, el 100% dels que han fet tot el procés del centre obert han realitzat estudis postobligatoris. Pel que fa al projecte d'inserció laboral, el 90% dels joves acompanyats han aconseguit un itinerari d'inserció. El 94% dels alumnes que fan Secundària amb nosaltres prossegueixen amb els estudis. I pel que fa al projecte per reduir l'absentisme escolar, el 60% dels alumnes atesos milloren la seva assistència a l'escola.

“Destrucción creadora”

Emili Turú, marista

Los carismas prolongan en la historia la función de los profetas bíblicos. Son dones para el bien común, que tienen la capacidad de recordar el valor de la gratuidad, de la justicia, de la verdad. Los fundadores y fundadoras de institutos religiosos suelen ser personas muy creativas e innovadoras, que ponen en marcha instituciones para dar forma al carisma y servir la misión recibida. Así, con el paso del tiempo, poco a poco, se generan estructuras con esa finalidad, y nacen obras y organizaciones robustas, frecuentemente ágiles y eficientes.

Los problemas vienen cuando esas mismas instituciones que nacieron del carisma para mantenerlo vivo y estar a su servicio, acaban por convertirse en la finalidad última del movimiento carismático: "El carisma permanece es fuerte, la obra pasa. A veces se confunde Instituto y obra. El instituto es creativo, busca siempre caminos nuevos" (Papa Francisco a la USG, nov 2013).

Llega un momento en que se confunde el núcleo de la inspiración original con la forma organizativa e histórica que ha asumido, y no se comprende que la salvación de esa inspiración original consiste en cambiar las formas para permanecer fieles a los orígenes. Aunque pueda parecer una contradicción hace falta una gran creatividad para ser fieles a quienes nos precedieron; es la "fidelidad creativa" de la que habla *Vita Consecrata* (37).

En esa misma línea, me resulta muy sugerente la expresión "destrucción creadora", acuñada por el economista Joseph Schumpeter. Creo que hay que tener la valentía de repensar, renovar e incluso dismantlar las formas organizativas que hemos creado, para gozar de la libertad de ponerse en camino hacia nuevas tierras. De lo contrario, pudiera ocurrir que la fuerza profética del carisma se vaya atenuando, hasta llegar a sufrir una "mutación genética".

Conscientes de que "normalmente son las minorías creativas las que determinan el futuro" (Benedicto XVI, 2009), necesitamos un florecimiento de personas y de comunidades que con gran creatividad, creen las condiciones necesarias para revivir el milagro de los orígenes de cada instituto.

Tendremos que poner a las personas más creativas en las periferias, que es el lugar más adecuado para renacer en lugar de tenerlas ocupadas en mantener las estructuras de siempre y concentradas hacia el interno de nuestras organizaciones.

Pilar Rahola. La Vanguardia. Dissabte, 11 novembre 2017

Estic a punt d'escriure un article que no interessarà gairebé a ningú. En soc plenament conscient perquè el tema presenta dues característiques que tendeixen a allunyar l'interès del lector: és un tema llunyà i és un tema tràgic. A més, és vidriòlic, caòtic, amb múltiples variables que dificulten l'anàlisi rasa i sense respostes a la mà. Si no és fàcil, és llunyà i, a més, és dramàtic, aquí treu cap dedicar la columna a un tema que a ningú no li interessa? Doncs a un fibló de la consciència, que ens apel·la més enllà de la nostra acomodaticia indiferència.

Estan morint milers de persones al Iemen per una guerra terrorífica, cruenta i adequadament silenciada. I als milers de morts dels bombardeigs –sistemàtics, indiscriminats i clarament dirigits contra la població civil– caldrà afegir-hi aviat els milers que s'acumularan per la fam, causada pel bloqueig total que la coalició de l'Àrabia Saudita ha imposat al port de Hodeida, del qual depèn l'entrada d'aliments.

Segons Mark Lowcock, responsable de l'agència humanitària d'emergència de l'ONU, més de 400.000 nens estan en risc de morir de fam. A més, ha una tercera pota

tràgica: la greu epidèmia de còlera que ha deixat el país en una situació sanitària crítica. Orla Guerin, corresponsal de la BBC a la regió, que va aconseguir burlar el bloqueig saudita, ho descrivia en aquests termes: “Nens morint als passadissos de l'hospital i pacients atesos als seus cotxes: l'horror sense precedents de la crisi del còlera”.

De manera que, per resumir aquest tema gens interessant, les xifres són les següents: dos anys de guerra descarnada, amb bombardeigs massius sobre les poblacions; més de 10.000 morts oficials pels atacs; nou de cada deu districtes del país amb altíssim risc de catàstrofe humanitària; i al voltant de 900.000 persones afectades per l'epidèmia de còlera, de les quals més d'un miler han mort, segons l'OMS. La destrucció dels edificis, incloent hospitals i escoles, és de tal envergadura que, segons Guerin, “milers de iemenites viuen a la runa del que van ser les seves llars”. Totes les organitzacions que lluiten pels drets civils han disparat l'alarma i la mobilització de l'ONU per fer arribar aliments és massiva, encara que desgraciadament fallida. És un horror davant el món en un món que tot ho grava i, tanmateix, és un horror invisible.

Qui lluita contra qui? No hi ha espai per a tant desplegament militar, però resumint: d'una banda els xiïtes (del ramal zaidita) del Iemen, ajudats per l'Iran i Hizbul·lah; de l'altra, els sunnites del Iemen amb una coalició liderada per l'Àrabia Saudita amb els Emirats Àrabs, Egipte, Bahrain, Kuwait, Jordània, el Marroc, el Senegal, el Sudan i, fins fa poc, Qatar. Els Estats Units els ajuden amb els seus drons i la Navy.

Sunnites contra xiïtes, amb els Estats Units pel mig. Qui mor?: la gent. Qui reacciona?: ningú. Perquè, com és evident, aquesta guerra no existeix.

“El tercer asesinato”

Lluís Serra Llansana

El tercer asesinato és una pel·lícula japonesa dirigida per Hirokazu Kore-eda, a la vegada autor del guió. El contingut va molt més enllà del *thriller*. Els temes de fons coincideixen amb les nostres preocupacions. La trama en aparença és molt senzilla: en Shigemori, un advocat famós, defensa en Misuri, autor d'un assassinat amb robatori, que ja havia complert una pena de presó per un altre assassinat comès feia trenta anys. Misumi es considera culpable. El marge per a la seva defensa és molt reduït, però en Shigemori se submergeix gradualment en el cas. Les certeses inicials es transformen en dubtes. A mesura que la seva implicació emocional s'aguditza, la veritat dels fets es desdibuixa. El món dels personatges es barreja amb les seves biografies i motivacions personals.

Primer, la veritat. La indagació es complica de manera que la veritat sembla inaccessible. L'advocat diu al seu client: «Canvia de versió cada vegada que el vinc a veure.» Quina de les versions és certa? La noia

afirma: «Aquí no hi ha ningú que digui la veritat.» Tampoc ella no està exempta de sospita. Desencoratja sentir: «No aconseguirem mai conèixer quina és la veritat.» L'estratègia de l'advocat: «Cal que ens oposem als fets, si no haurem perdut per endavant.» La pregunta clau al presumpte assassí: «Vostè, per què menteix?» La seva resposta impacta: «Tant de bo ho sapigués.» El desig hi és: «Vull saber la veritat d'una vegada.» No obstant això, hi ha un fre: «Aquesta història comença a ser perillosa.» Intoxicar l'ambient per aconseguir que sigui impossible conèixer la veritat. Mentides. Mitges veritats. Postveritat. Així estem.

Segon, la justícia. També en surt malparada. La denúncia de la filla: «Un jutge pot fer el que vol amb la vida dels altres.» Com exerceixen els jutges, els fiscals i els magistrats el poder de què gaudeixen? La vida de moltes persones penja del fil de les seves decisions. Amb quins criteris es prenen? Encara més, una pregunta no menor: «Qui decideix els que es jutgen?» Quan l'advocat proposa repetir el judici, el jutge no hi està d'acord: «També cal tenir en compte els costos.» El veredicté ja està pres: «Repetir el judici no afectarà la seva decisió final.» Sentències firmades per endavant. Els fets, tant se val.

Tercer, la cruïlla. Al lloc del crim, després de cremar el cadàver de la víctima, queda traçada una creu. Aquesta mateixa creu es repeteix a l'escena final quan l'advocat es troba enmig d'una disjuntiva. Quatre possibilitats sense saber quina triar. Quan l'espectador s'aixeca del seient, descobreix dins seu la mateixa cruïlla. L'enigma no està resolt, però s'emporta el mateix dubte a casa. Es tracta de «no desviar la mirada de la veritat», però de quina? Fins i tot l'oposició de la pena de mort: «No hi ha ningú que no hagués hagut de néixer», troba el seu contrapès en la recaiguda una vegada ha estat alliberat. Una defensa astuta pot generar aquesta crítica: «Els advocats com vostè impedeixen que els criminals no es peneixin de la seva culpabilitat.» Quina és l'alternativa?

“La llamada”

CatalunyaCristiana
19 novembre 2017

Josan Montull, salesià

LA LLAMADA

DIRECCIÓ: Javier Ambrossi i Javier Calvo

INTÈRPRETS: Macarena García, Belén Cuesta, Anna Castillo, Gracia Olayo, Secun de la Rosa, entre altres

MÚSICA: Leiva

GÈNERE: Musical. Comèdia 108 minuts
Espanya, 2017

Els lluentons de Déu

Fa quatre anys els joves creatius Javier Calvo i Javier Ambrossi (afectuosament anomenats els Javis), estrenaven al vestíbul del teatre Lara *La llamada*, una comèdia musical escrita i dirigida per ells.

L'espectacle, que tenia vocació de ser una obra modesta i senzilla, aviat va tenir un èxit extraordinari fins al punt que es va haver de representar a l'escenari principal

del Lara i es convertia en un fenomen mediàtic que s'ha representat també fora d'Espanya.

Ara ens arriba la pel·lícula, dirigida i protagonitzada pels mateixos autors i actors de l'espectacle teatral.

La Maria (Macarena García) i la Susana (Anna Castillo) són dues adolescents de 17 anys que passen l'estiu al campament cristià *La brújula* on van des de ben petites. De caràcter indòmit i amb una vocació musical transgressora, s'escapen del campament per anar a un concert i són castigades a quedar-se el cap de setmana al campament vigilades estretament per la innocent germana Milagros (Belén Cuesta) i la nova superiora, Sor Bernarda (Gracia Olayo), que ha arribat per imposar l'ordre. Però, tot canvia el dia que el mateix Déu s'apareix a la Maria.

Un argument tan esbojarrat es podria presentar com un film irreverent, cutre i destinat a l'escàndol. Lluny d'això, els Javis presenten un film fresc, divertit, esbojarrat i simpàtic que fa riure des dels primers minuts. El film és, sobretot, respectuós amb tot l'àmbit religiós i ens descobreix que les monges, les noies rebels, la cuinera assedegada d'amor i tots els éssers humans tenim molt en comú. L'aparició de Déu (Richard Collins-Moore) és sorprenent. Empolainat amb un vestit de lluentons, baixa l'escalinata celestial cantant cançons de Whitney Houston. És un Déu que canta, que se'n riu de les pregàries que no surten del cor, que no jutja... i que crida.

Però el més sorprenent és que davant d'aquesta crida que Déu fa a una persona, les altres se senten interpel·lades, no jutgen i s'esforcen per comprendre. A mesura que s'apropen a aquest Misteri també canviaran elles mateixes per ser més sinceres i millors. L'amistat, l'homosexualitat, la fe, la necessitat d'amor, la possibilitat de canviar, l'acceptació de l'altre i altres temes seriosos són tractats amb una desimboltura i una alegria intel·ligent.

Els números musicals, compostos per Leiva, estan molt ben dosificats i resolts. El guió és enginyós, àgil i amb uns diàlegs divertidíssims.

Però si alguna cosa destaca al film és la interpretació de les quatre protagonistes que es deixen la pell en el paper. Estan en estat de gràcia interpretativa i literalment «sobreixen». Quina capacitat per fer riure, quin domini del gest, de la contenció i de l'estridència; quina forma més bonica i vital de mostrar la vulnerabilitat de persones cridades a canviar i a sincerar-se amb elles mateixes. Un deversall absolut de talent.

La llamada no és una pel·lícula profunda, ni de bon tros religiosa, però com s'agraeix la presentació d'unes monges humanes i bona gent, com meravella que el rerefons religiós que podem trobar-hi estigui tractat amb respecte i simpatia.

La llamada és una comèdia musical estupenda, un cant a l'alegria, al desvergonyiment i l'amistat... una crida, en definitiva, a ser millors persones.

Actes, activitats, cursos, seminaris, informacions, presentacions...

25 anys de PROIDE

Hem fet possible que avui PROIDE pogués celebrar els seus **25 anys** amb les escoles de **La Salle Catalunya**. Ho hem fet a través d'un massiu **Pols Solidari** que ha aplegat a 8.225 persones, 2.184 de les quals han estat registrades per intentar fer possible un **Rècord Guinness**: el rècord del major nombre de persones fent un pols al mateix temps. Un gest simbòlic de força i unió per la solidaritat i per la justícia global, és una gran manera de celebrar el nostre aniversari. Arran del gest, PROIDE podrà finançar, abans de final d'any, un centenar de beques als països on treballa.

Ara tenim uns dies per enviar la documentació relativa a Londres i esperar a que ens validin tots els participants per superar les 1.450 persones de la marca actual.

Estem molt contents d'haver culminat d'aquesta manera el conjunt de celebracions pels 25 anys de PROIDE.

I també HEM FET POSSIBLE haver arribat fins aquí: 25 anys d'històries i oportunitats a l'escola, per a milers de petits i joves d'arreu del món. 25 anys recorreguts **gràcies a la suma de totes i tots**.

I Congreso de Solidaridad de San Juan de Dios

El I Congreso de Solidaridad de San Juan de Dios, que se ha celebrado en Barcelona entre el 17 y el 19 de noviembre, ha propuesto un nuevo modelo de solidaridad para afrontar las nuevas realidades de vulnerabilidad y facilitar que las personas atendidas se empoderen. El Hno. José Luis Fonseca, Superior Provincial, clausuró el evento apelando a la necesidad de la solidaridad y la Hospitalidad para conseguir una sociedad más madura y justa.

El I Congreso de Solidaridad de San Juan de Dios ha propuesto un nuevo modelo de solidaridad para que se haga extensiva la atención a los nuevos colectivos en riesgo de exclusión y para que se profundice en la implicación de las personas atendidas en sus procesos de recuperación. Más de 600 profesionales, voluntarios, usuarios, colaboradores y Hermanos se han encontrado junto a expertos externos a la institución para definir las estrategias que debe seguir San Juan de Dios en el ámbito de la solidaridad. El trabajo en red con otras entidades como Oxfam Intermón, Cáritas, Médicos sin Fronteras o Amics de la Gent Gran ha permitido extraer conclusiones extrapolables a todo el sector.

Del 17 al 19 de noviembre Fira de Barcelona ha sido el escenario de un intenso debate que ha permitido aflorar reflexiones clave como:

- La desigualdad social genera desigualdades de oportunidades, en tanto que, por ejemplo, no podemos pretender que una persona que no tiene un plato en la mesa afronte con tranquilidad una entrevista de trabajo.
- La salud no es sólo una cuestión biológica sino también una cuestión social, como lo demuestra la diferencia de la esperanza de vida entre los barrios de una misma ciudad.
- Elderecho a una vivienda digna y asequible no permite poner condicionantes. Todo el mundo, independientemente de su origen o clase, merece un lugar donde vivir.
- La participación de los usuarios debe estar en el centro de la atención. Hay que abandonar el paternalismo y facilitar que las personas atendidas tengan capacidad de decidir sobre sus vidas: Nada sobre nosotros sin nosotros.

Ante estas realidades, San Juan de Dios se reafirma en el deber de cuidar al otro, una apuesta irrenunciable que ha estado en la esencia de la institución desde su fundación en el siglo XVI. *"Necesitamos la solidaridad y la Hospitalidad para conseguir una sociedad más madura y justa"*, concluyó el **Hno. José Luis Fonseca**, Superior Provincial. *"La Provincia está llena de retos que hay que vivir con pasión; el desafío más grande es actualizar nuestra misión para responder a las necesidades de hoy y tener el corazón abierto para afrontarlos"*, añadió.

En esta línea, la doctora en filosofía por la Universidad de Barcelona y asesora de la Orden en el ámbito de la solidaridad, **Begoña Roman**, afirmaba en la conferencia inaugural del Congreso que *"la solidaridad no es confortable en una sociedad injusta, pero no nos podemos desmoralizar, hay que estar al lado del otro"*, una llamada a no acomodarse y abrir los ojos a las nuevas situaciones de vulnerabilidad que genera el sistema, tales como las personas refugiadas, las familias desahuciadas o los trabajadores pobres. *"No hay solidaridad institucional, si no hay solidaridad personal; el compromiso no puede ser eventual ni a ratos, y debe transformar las causas"*, añadió.

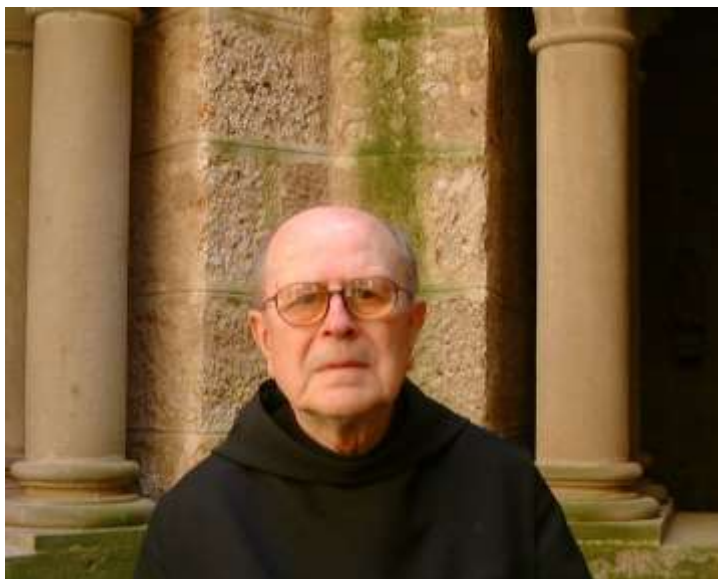
El congreso también contó con el acto de clausura del 25º de Juan Ciudad ONGD, creada por la Orden Hospitalaria en España y que trabaja en el ámbito social y sanitario desde la Cooperación Internacional, por un Desarrollo Humano Sostenible y la defensa de los Derechos Humanos. Participaron el **Hno. José María Viadero**, director de Juan Ciudad ONGD, y el **Hno. Moisés Martín**, responsable de la Oficina de Misiones y Cooperación Internacional de la Curia General.

El congreso contó con la presencia del **Hno. Jesús Etayo**, Superior General, y de **Monseñor Joan Josep Omella**, Cardenal Arzobispo de Barcelona, quien, en la Eucaristía oficiada ayer domingo, recordó que *"la pobreza no es solamente la carencia de bienes materiales, también lo es la soledad, la ausencia de cultura, la enfermedad o no encontrar el sentido a la vida"*.

Más información: <https://solidaritat.santjoandedeu.org/es>

P. Alexandre Olivar, Doctor Honoris Causa per l'Ateneu Universitari Sant Pacià

El Dr. Joan Torra i Bitlloch pronunciarà la *Laudatio*, en presència dels professors de l'AUSP, dels seus germans de comunitat i dels seus familiars

Montserrat, novembre de 2017. Dissabte, 18 de novembre, a les 12h, tindrà lloc a la Sala de la Façana del Monestir de Montserrat l'acte solemne de conferiment del Doctorat Honoris Causa per l'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP) al P. Alexandre Olivar, monjo de Montserrat. La *Laudatio* serà pronunciada pel Dr. Joan Torra i Bitlloch, professor de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona. El cardenal Joan-Josep Omella, arquebisbe de Barcelona i Gran Canceller de l'AUSP, presidirà l'acte, en el qual també hi intervindrà el rector del l'AUSP, Dr. Armand Puig i Tàrrach.

P. Alexandre Olivar

El P. Alexandre M. (Lluís) Olivar i Daydí va néixer l'1 de febrer de 1919 a Barcelona i és llicenciat en Teologia. Va entrar al Monestir de Montserrat el 29 de juliol de 1934, on va fer la professió temporal el 4 d'agost de 1935 i la solemne el 27 d'agost de 1940. El 9 d'agost de 1942 va ser ordenat sacerdot.

De 1936 a 1939, va realitzar els estudis eclesiàstics a les abadies de Maria Laach i Maredsous, que va finalitzar a Montserrat, etapa que va ser decisiva per a la seva vida científica. D'una banda, el va posar en contacte amb el món de parla germànica -llengua que ja coneixia de petit-, mentre que d'una altra l'introduïa en el que haurien de ser dos dels seus principals camps d'investigació: la patristica i la litúrgia. Va ser a Maria Laach on va descobrir els sermons de Sant Pere Crisòleg, que van ocupar un part molt important de la seva activitat científica.

De l'any 1946 al 1953 va dirigir la Biblioteca de Montserrat, de la qual ha publicat els catàlegs dels incunables, dels manuscrits i dels manuscrits litúrgics. L'any 1953, quan apareix *El Sacramentari de Vic*, que consagra la seva dedicació a la litúrgia i el situa al capdavant de la nova generació d'estudiosos de l'antiga litúrgia catalana-narbonesa, es fa càrrec com a superior de la comunitat benedictina del Santuari del Miracle (Solsona), fins l'any 1958. Quan torna a Montserrat publica el seu primer volum d'estudis sobre els sermons de Sant Pere Crisòleg i, entre 1962 i 1963, actua a Roma com a secretari i conseller del cardenal Anselm M. Albareda, llavors membre de la comissió de litúrgia de la primera sessió del Concili Vaticà II. L'any 1965 és organitzador i secretari general del II Congrés Litúrgic de Montserrat. El 1969 és membre fundador de la Societat catalana d'estudis litúrgics, de la qual n'és president emèrit. L'any 1982 és escollit acadèmic numerari de la Reial Acadèmia de les Bones Lletres de Barcelona.

És conegut internacionalment per l'edició de sermons de Sant Pere Crisòleg, publicada entre els anys 1975 i 1982 en la prestigiosa col·lecció del Corpus Christianorum. Destaca també com a patròleg per les seves múltiples contribucions a revistes especialitzades i pel volum *La predicación cristiana antigua* (Ed. Herder).

II Setmana de la Bíblia

Del 27 de novembre al 3 de desembre Catalunya celebra la **II Setmana de la Bíblia**, una iniciativa proposada pels bisbes catalans, que s'activa des de parròquies, comunitats, arxiprestats i diòcesis, i que enguany té el lema: **La Paraula de Déu és viva i eficaç**. També es mourà en el terreny eclesial –la Bíblia a la litúrgia, a les catequesis, a les escoles, a la pregària personal- i en el cultural –la Bíblia i l'art, la literatura, el teatre, la música, el cinema...-. La voluntat de la Conferència Episcopal

Tarraconense i les entitats que preparen la Setmana Bíblica és que "tot Catalunya bategui amb el text bíblic i enforteixi així un dels pilars de la seva fe i de la seva història", assegura el Dr. Armand Puig, biblista i rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, un dels promotors d'aquesta Setmana Bíblica.

A cada diòcesi, a cada parròquia i arxiprestat, a cada comunitat, l'amor a la Paraula s'expressarà de forma creativa: pregàries al voltant de la Paraula, conferències, meditacions, catequesis bíbliques, taules rodones, lectures públiques de textos bíblics, manifestacions culturals vinculades amb la Bíblia -musicals, literàries, cinematogràfiques...-. Totes les activitats que tindran lloc durant aquesta Setmana Bíblica, promoguda per l'Abadia de Montserrat, l'Associació Bíblica de Catalunya, el Centre de Pastoral Litúrgica, l'Editorial Claret i Ràdio Estel – Catalunya Cristiana, es poden consultar a www.setmanadelabiblia.cat.

El proper **dimecres, 22 de novembre, a les 13h**, tindrà lloc la presentació d'aquesta **II Setmana de la Bíblia** a la **Sala Beat Pere Tarrés del Seminari Conciliar de Barcelona (Diputació, 231. Barcelona)**. En el decurs de la presentació es donaran a conèixer els actes programats per a aquesta setmana a tot Catalunya, i concretament els detalls de l'acte central, que tindrà lloc el dimecres 29 a les 20h a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona.

Lectio divina

ARXIPRESTAT DE SANT JOSEP ORIOL

ESCOLA D'ANIMACIÓ
BÍBLICA DE BARCELONA

LECTIO DIVINA

Lectura Orant de la Paraula

dirigida per
Jordi Latorre, SDB
Bibilista i
director de ISCR Don Bosco

**Dimarts 28 de novembre
a les 18:30 h.**

**Basílica Sant Josep Oriol
Diputació 145**

Programa de formació en lideratge ignasià

Des d'una perspectiva ignasiana, el curs ofereix espais, temps i recursos per a reflexionar sobre la pròpia vida com a directiu, i proposa accions per a estructurar i arribar a ser un bon líder compromès amb el seu propòsit vital i professional. És per això que la formació compta amb formadors/ acompanyants com: **Dr. Carlos Losada**, Director General UNIJES. Professor titular, Departament de Direcció General i Estratègia a

ESADE **Dr. Josep M. Lozano**. Professor ordinari, Departament de Ciències Socials a ESADE. Professor URL **Dr. Josep Miralles, sj**. Professor ordinari, Departament de Ciències Socials a ESADE. Catedràtic URL Durant les 2 sessions del curs, s'intercalen dinàmiques de grup amb moments personals i pràctica de silenci i meditació. Un programa adreçat a tots aquells que vulguin renovar el compromís amb el seu propòsit vital i professional, descobrir el Sant Ignasi líder i formador de líders, redescobrir el lideratge en clau ignasiana de “*en tot servir i estimar*”, adquirir habilitats directives, i tornar a la Font d'experiència vital amb Déu.

1a sessió: 8, 9 i 10 de febrer 2018

2a sessió: 1, 2 i 3 de març 2018

Lloc: Cova Sant Ignasi (Manresa)

Día mundial de les persones sense sostre

“Cualquiera de nosotros puede acabar en una situación de sinhogarismo” San Juan de Dios estrena vídeo para sensibilizar sobre la exclusión social

Con motivo del Día Mundial de las personas sin hogar, el próximo domingo 26 de noviembre, la Orden Hospitalaria San Juan de Dios Provincia de Aragón-San Rafael, presenta un vídeo para sensibilizar a la población de que cualquier persona, sea cual sea su punto de partida, puede encontrarse en una situación de riesgo de exclusión social. Además, los centros de San Juan de Dios que trabajan con este colectivo, han programado distintas actividades para dar visibilidad a esta situación de desigualdad social.

“Hay líneas que son muy fáciles de cruzar. La línea que separa tu hogar de la calle puede ser tan fina como una hoja de papel. Cualquiera de nosotros puede acabar en una situación de sinhogarismo”, reflexiona el protagonista de nuestro vídeo.

Durante 2016, los albergues, pisos de inclusión, servicios de atención directa a necesidades básicas y programas de formación y empleo para personas en situación o riesgo de exclusión social de la

Orden Hospitalaria San Juan de Dios Provincia de Aragón- San Rafael en Murcia, Barcelona, Valencia, Manresa, Lleida y Palma de Mallorca atendieron a un total de 7.726 personas. También se contabilizaron 168.370 estancias en albergues y 67.134 en pisos; se ofrecieron 87.173 servicios alimentarios y 12.546 servicios de higiene. Además se consiguió la inserción laboral de 513 personas.

Con un 22,3% de personas en riesgo de exclusión social y casi un 6% en situación de pobreza severa en el Estado español, desde San Juan de Dios consideramos que hay que afrontar la situación y actuar en tres frentes básicos:

-Políticas sociales para un estado del bienestar que garantice los derechos básicos.

-Activación de los derechos y desactivación de la desigualdad social: la sociedad en su conjunto debe movilizarse para exigir a sus gobiernos la construcción de una sociedad sin desigualdades sociales desestabilizadoras y en la que todas las personas tengan posibilidad real de acceso a los derechos.

-Reformas estructurales que conlleven el derecho a la vivienda digna, fomentando medidas de alquiler social.

Actos previstos para el Día Mundial de las personas sin hogar

Fundación Jesús Abandonado – Murcia.

-Mesa redonda sobre exclusión social con Juan Manuel Chumilla, director de cine. 25/11 en la Filmoteca Regional de Murcia

-Inauguración del Centro de Empleo y Formación de la Fundación Jesús Abandonado. 27/11 en la Fundación Jesús Abandonado.

Serveis Socials Sant Joan de Déu – Barcelona.

-Exposición de arte “Persones sense llar, persones amb creativitat” (Hasta el 7/12). Centre Cultural Casa Orlandai. Barcelona..

Serveis Socials Sant Joan de Déu – Valencia.

-El Día de las personas sin hogar en la Uni (Acto de calle: “Muro de los derechos”, Coro Casa Caridad, Lectura de manifiesto, batukada). 24/11 de 12.00h a 15.00h en la Facultad de CC. Sociales. Acto organizado con distintas entidades del sector.

Curia Provincial

-Presentación del vídeo de sensibilización: “Cualquiera de nosotros puede acabar en una situación de sinhogarismo”.

128 Reunió d'Abats i Provincials al Monestir de les Avellanes

Monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes
C-12, km. 181 | 25612 Monestir d'Avellanes (La Noguera) Lleida
Telèfon: 973 43 80 06

Dijous, 29 de novembre de 2017

Horari:

- 10.15, recepció; 10.30, sessió del matí: salutació, pregària i presentació del temari; 11.45 cafè; 12.15 segona sessió; 13.15 eucaristia; 14.00 dinar; 15.15 visita i sessió de la tarda; 18.00, comiat.

Hi ha futur per al treball decent

Butlleta d'inscripció

XI Jornades d'Ètica i Mòn Contemporani

Hi ha un futur per al treball decent?

ATENEU UNIVERSITARI SANT PACIÀ
FACULTAT DE TEOLOGIA
DE CATALUNYA

Barcelona, 29 i 30 de novembre 2017

ATENEU UNIVERSITARI SANT PACIÀ
FACULTAT DE TEOLOGIA
DE CATALUNYA

SEMINARI DE
DOCTRINA I
ACCIÓ
SOCIAL DE
L'EGLÉSIA
(SEDASE)

Amb el suport de:
FUNDACIÓ
DR. ALBERT BONET

XI Jornades d'Ètica i Mòn Contemporani

Hi ha un futur per al treball decent?

ATENEU UNIVERSITARI SANT PACIÀ
FACULTAT DE TEOLOGIA
DE CATALUNYA

Barcelona, 29 i 30 de novembre 2017

Presentació

«El treball és un dret fonamental i és un bé per a l'home [...] L'Església ensenya el valor del treball no tan sols perquè és sempre personal, sinó també pel seu caràcter de necessitat» (CDSE 287). Aquest caràcter del treball està esdevenint un escull per molts d'aquells que, tot i no estar desocupats, pateixen les conseqüències d'un treball que no els garanteix poder «disposar amb dignitat de la seva vida material, social, cultural i espiritual» (CDSE 302).

La Facultat de Teologia de Catalunya (AUSP) a través del Seminari de Doctrina i Acció Social de l'Església (SEDASE) del Departament de Teologia Moral, organitza les seves Jornades anuals d'Ètica i Mòn Contemporani, dedicades enguany a reflexionar sobre **Hi ha un futur per al treball decent?** des de la perspectiva de la Doctrina social de l'Església.

«¿Què significa la paraula decència aplicada al treball? Significa un treball que, en qualsevol societat, sigui expressió de la dignitat essencial de tot home o dona; un treball lliurement elegit, que aporti efectivament als treballadors, homes i dones, al desenvolupament de la seva comunitat; un treball que, d'aquesta manera, faci que els treballadors siguin respectats, evitant tota discriminació; un treball que permeti satisfer les necessitats de les famílies i escolaritzar els fills, sense que es vegin obligats a treballar un treball que consenti els treballadors d'organitzar-se lliurement i les sentir la seva veu; un treball que deixi espai per a retrobar-se adequadament amb les pròpies aïres en l'àmbit personal, familiar i espiritual; un treball que asseguri una condició digna als treballadors que contribueix a la justícia».

(Lleis XIV, Caritas in Veritate 63)

Programa

Dimecres,
29 de novembre

Catàleg i
conseqüències

19.00 h

Salutació

Dr. Santiago Bueno Salinas,
vicerector de l'Ateneu
Universitari Sant Pacià

Presentació de les Jornades
Dr. Antoni Babra, director
del SEDASE (FIC-AUSP)

19.05 h

Panorama
internacional del
treball decent

Dr. Joaquín Nieto Sáinz,
Delegat de la OIT a Espanya

20.00 h

Aspectes psicològics
del treball

Dr. Francesc Martí
Fernández, MC Mutual.
Projectes en RSC laboral

20.45 h

Taula rodona

Moderador:
Prof. Domènec Vallès, cap
del Departament de
Teologia Moral (FIC-AUSP)

Dijous,
30 de novembre

El futur del
treball decent

19.00 h

Presentació

19.05 h

El treball en
la qüestió social

Dr. Joan Costa,
professor de moral social
del SEDASE (FIC-AUSP)

19.40 h

Microestratègies
afavoridores del
treball decent

Dr. Gabriel Ginebra,
Abat Cliba CEU. Habilitats
Directives

20.15 h

Taula rodona

Moderador: Prof. Domènec
Vallès, cap del Departament
de Teologia Moral (FIC-AUSP)

20.45 h

Cloenda de les
Jornades

Dr. Joan Planellas,
degà de la FIC-AUSP

Butlleta d'inscripció

Nom i cognom

Adreça

Ciutat

Codi postal

Tel.

E-mail

☐ Professor/a

☐ Alumne/a

Facultat - ISCR

Preu d'inscripció: 10,00 EUR.

Amics de la FIC i estudiants: 5,00 EUR.

Professors i alumnes de la FIC i dels centres
vinculats: gratuït.

Modalitat d'inscripció:

☐ Ingress o transferència bancària al núm. de
compte "la Caixa" ES28 2100 0900 92 0209800402

☐ pagament en efectiu

Presentació de la butlleta d'inscripció i l'imprès
de pagament a la Secretaria de la Facultat de
Teologia de Catalunya, abans del dia 28 de novembre.
(Diputació 231 - 08007 Barcelona - fax: 934515172
e-mail: congressos@edusantpacià.cat)

NOTIFICACIÓ DE DACCS. L'informem que les dades de caràcter personal
que ens facilitem, quedaran enregistrades en un fitxer automatitzat propietat
de la FIC. Tal com disposa la Llei organitzativa de 19 de desembre,
podem exercir el dret d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tracta-
ment de les vostres dades, adreçant-nos a la Facultat de Teologia de Cata-
lunya per correu electrònic (protecció@edusantpacià.cat) o per
correu postal (protecció@edusantpacià.cat). En l'assumpte d'aquesta
butlleta tropareu que ens autoritzem a utilitzar les vostres dades per in-
formar-vos de les nostres activitats, serveis i productes, finalitat única i
exclusiva del fitxer.

Nomenament de Miquel Mateo com a director general de centres privats i concertats

El context sociopolític extraordinari –fora de l'ordinari- que afecta en aquests moments la societat catalana arriba a tots els sectors, també a l'escolar. Un sector amb diversitat de sensibilitats i capteniments, amb problemàtiques que l'afecten amb una complexitat i força que, en situacions especials com l'actual, porten sovint a la incertesa, dificultant sensiblement el dia a dia,

amb més incidència entre els directius però afectant també a professors, personal d'administració i serveis i pares i, cal no oblidar-ho, amb repercussió, ni que sigui indirecta, en el desenvolupament de l'acció educativa a les aules. La complexitat afecta tot el sistema, al Servei d'Educació de Catalunya que defineix la LEC com a ens integrat per l'escola pública i la concertada.

L'aplicació de l'article 155 ha afectat l'escola concertada en un moment en què la direcció general de Centres Concertats i Centres Privats del departament d'Ensenyament estava vacant, com també ho estan algunes altres, amb un seguit de qüestions en curs i de temes pendents. Situació que també era coneguda per les autoritats corresponents del ministeri del govern de l'Estat. Les quatre organitzacions representatives dels titulars havíem manifestat les nostres inquietuds en aquest sentit als responsables del departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya. Inquietuds acompanyades pel desig que, si es cobria el càrrec, es fes amb una persona coneixedora del tema i propera a l'escola concertada de Catalunya, tal com s'havia fet des de la creació de la direcció general fa gairebé set anys, amb el nomenament d'una persona provinent del sector concertat.

Ens consta el positiu treball, en aquest sentit, dels responsables del departament. Les propostes i consultes han estat diverses, fins arribar finalment a un acord que, en les circumstàncies actuals, es correspongués amb el capteniment dels diversos estaments polítics i socials implicats. Sempre amb l'objectiu de servei a l'ensenyament de Catalunya des de l'escola concertada, servei als professionals que hi asseguren l'activitat docent, servei als alumnes que hi donen vida i servei als pares que hi confien la formació dels seus fills.

Tenim ja nou director general. La nostra felicitació a en Miquel Mateo per la seva designació, per acceptar el repte de servir l'escola concertada en aquestes circumstàncies. No li faltarà el suport de l'escola cristiana ni del sector ni de tantes i tantes persones que coneixen la seva vàlua personal i professional i el seu esperit de servei. Gràcies, Miquel!

Signes dels temps a TV3: “Bisbes auxiliars de Barcelona”

L'Església de Barcelona compta amb dos nous bisbes auxiliars. Sergi Gordo té 50 anys i era secretari general de l'arquebisbat de Barcelona. Antoni Vadell té 45 anys i era vicari episcopal per a l'Evangelització del bisbat de Mallorca. Qui són i què pensen els nous bisbes? Com és el nou equip de govern del cardenal Joan Josep Omella? “Signes dels temps” entrevista Sergi Gordo i Antoni Vadell, bisbes auxiliars de Barcelona. La conversa s’ha gravat al Palau Episcopal de Barcelona.

TV3 – Programa: Signes dels Temps
Dia: 26 de novembre de 2017, diumenge.
Hora: 10.25 h.
www.tv3.cat/signesdelstemp
www.facebook.com/signesdelstemp
www.twitter.com/signesdelstemp

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC	sec.urc@confer.es
	Director del CEVRE	sec.general@urc.cat
Olga M ^a Sánchez	Secretària auxiliar de l'URC i del CEVRE	urc.info@gmail.com
	Dilluns a divendres: 09.30 – 13.30	
Web	Unió de Religiosos de Catalunya	www.urc.cat
Facebook	Unió de Religiosos de Catalunya	www.facebook.com
Twitter	URC Unió Religiosos	@URC_Catalunya
Telèfon	933 024 367	

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67
Secretari general: sec.general@urc.cat / Secretaria: urc.info@gmail.com
<http://www.urc.cat>